

DENÍK
malého
pošeroutky
RADOSTI ZIMY



Jeff Kinney

Deník malého poseroutky

Radosti zimy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

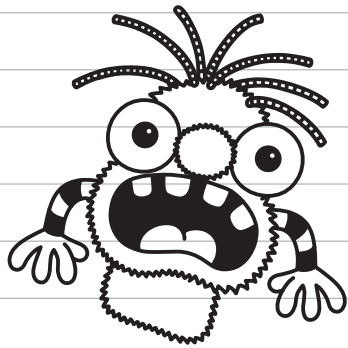


Jeff Kinney

Deník malého poseroutky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA** a.s.



JIŽ VYŠLO:

Deník malého poseroutky – Zápisky Grega Heffleyho

Deník malého poseroutky – Rodrick je king

Deník malého poseroutky – Poslední kapka

Deník malého poseroutky – Psí život

Deník malého poseroutky – Ošklivá pravda

Deník malého poseroutky – Ponorková nemoc

Deník malého poseroutky – Páté kolo u vozu

Deník malého poseroutky – Fakt smůla

Můj (nový) vlastní deník malého poseroutky

Deník malého poseroutky – Výlet za všechny peníze

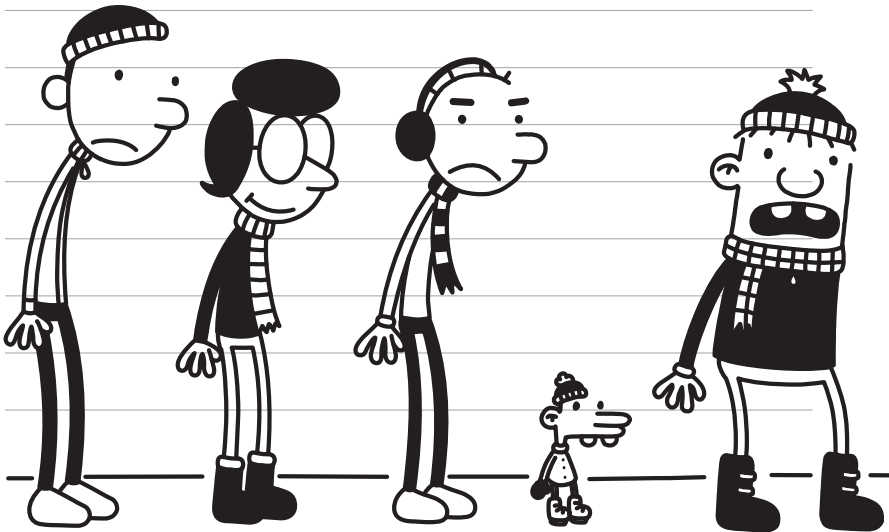
Deník malého poseroutky – Staré dobré časy

Deník malého poseroutky – Všechna sláva...

Deník malého poseroutky – Výprava za teplem

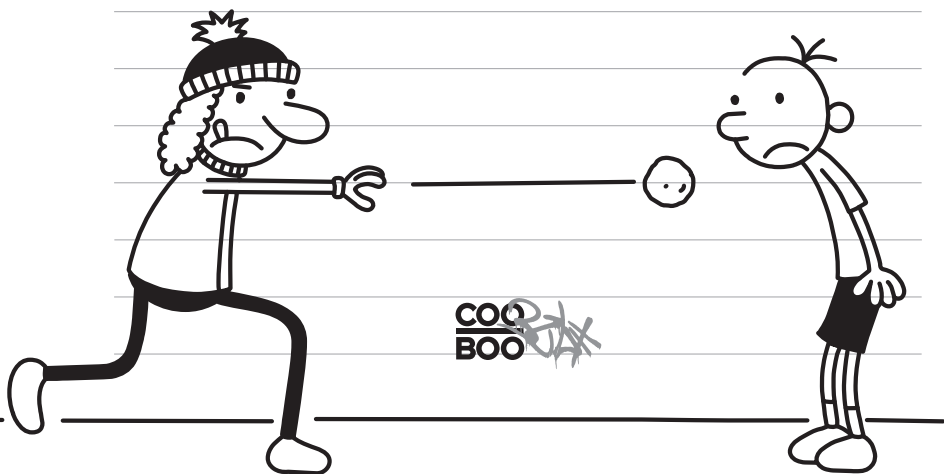
A už brzy...

... další poseroutka!



DENÍK
malého
poseroutky
RADOSTI ZIMY

Jeff Kinney



DENÍK
malého poseroutky
RADOSTI ZIMY
Jeff Kinney



Z anglického originálu *Diary of a Wimpy Kid: The Meltdown* vydaného nakladatelstvím Amulet Books, New York, 2018, přeložila Veronika Volhejnová
Vydalo nakladatelství CooBoo v Praze roku 2018
ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4, číslo publikace 34 914
Odpovědný redaktor Petr Eliáš
Technický redaktor Lubomír Kuba
Sazba Amos Typografické studio spol. s r. o.
1. vydání

Pro všechny malé i velké poseroutky od 10 let
Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.cooboo.cz
www.facebook.com/cooboo
www.albatrosmedia.cz

 **ALBATROS MEDIA**

Přeložila Veronika Volhejnová

Wimpy Kid text and illustration copyright © 2018 Wimpy Kid, Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™ are trademarks of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.
First published in the English language in 2018
By Harry N. Abrams, Incorporated, New York
Original English title: *Diary of a Wimpy Kid: The Meltdown*
(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)
Translation © Veronika Volhejnová, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7544-669-5
ISBN e-knihy 978-80-7544-720-3 (1. zveřejnění, 2018)

PRO DEB

LEDEN

Pondělí

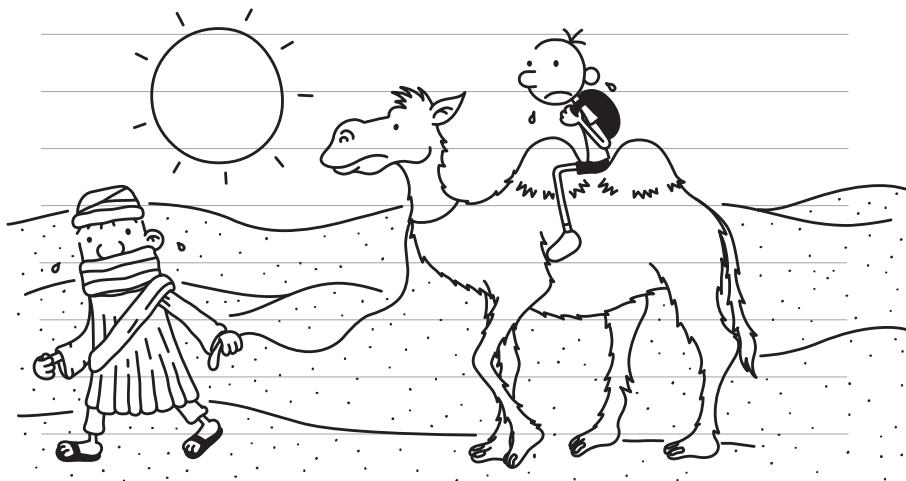
Všichni sousedi jsou dneska venku a užívají si teplé počasí a sluníčko. Tedy všichni kromě MĚ. Já se tedy z horka fakt radovat nedokážu, když je půlka ZIMY.



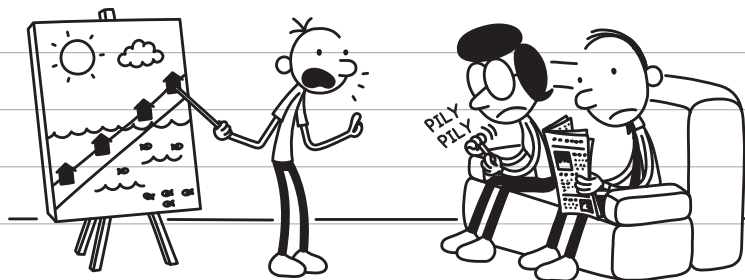
Lidi tomu říkají „bláznivé počasí“, ale MNĚ to prostě přijde divné. Možná jsem staromódní, ale podle mě by v zimě mělo být chladno a v LÉTĚ horko.

Slyšel jsem, že se ohřívá celá PLANETA a můžou za to lidi. Ale NA MĚ to neházejte, já jsem zrovna PŘÍŠEL.

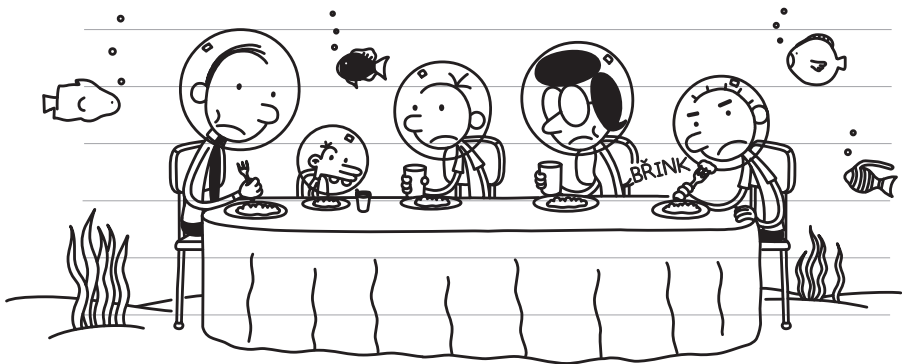
Jestli je svět vážně čím dál teplejší, tak jen doufám, že to nepůjde moc RYCHLE. Abych nakonec nejezdil na gympl na velbloudu.



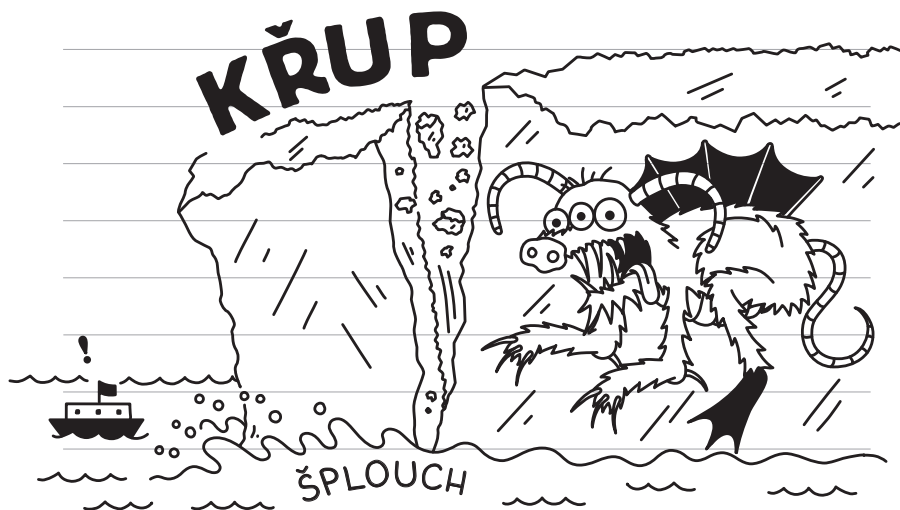
Taky jsem slyšel, že se rozpouštějí ledové čepice na pólech a stoupá hladina moře. Snažil jsem se přesvědčit naše, aby koupili dům někde výš na kopci, ale moc znepokojeně nevypadali.



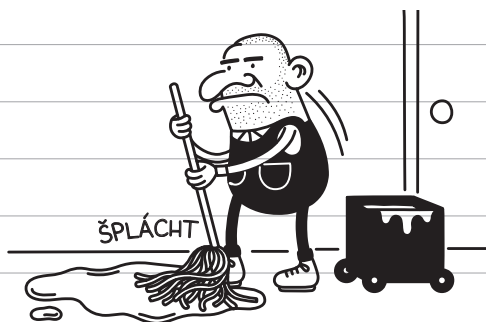
Trochu mě znervózňuje, že z celé naší rodiny zřejmě tyhle věci trápí jen mě. Protože jestli s tím BRZO něco neprovedeme, tak budeme LITOVAT.



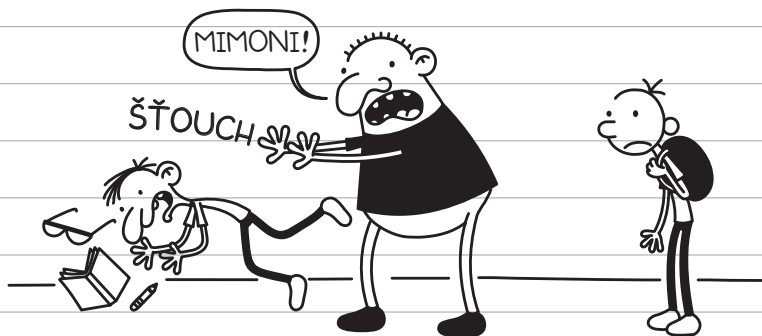
A neznervózňuje mě jenom to stoupající moře. Ledové čepice jsou na pólech už miliony let, takže tam uvnitř klidně může být něco, co by tam radši mělo zůstat.



Viděl jsem film o pračlověku, který zamrzl v ledu, a když se ten led po tisíciletích rozpustil, tak byl ten pračlověk ještě ŽIVÝ. Já tedy nevím, jestli se ve skutečném životě může něco takového stát, ale jestli dneska po světě VÁŽNĚ chodí nějakí rozmrzlí pralidi, tak jeden z nich možná v noci uklízí u nás ve škole.



Jestli nakonec VYMYSLÍME nějaký způsob, jak z toho klimatického průšvihů ven, nejspíš na něj přijde někdo z MOJÍ generace. Proto se vždycky k CHYTRÝM klukům a holkám chovám slušně, protože ONI nám jednou zachrání kůži.



A ať to řešení bude jakékoli, tak vám ručím za to, že klíčová bude technika.

Dospělí vřdycky tvrdí, že příliš mnoho techniky dětem škodí, ale podle mě čím VÍČ, tím LÍP.

Například hned, jak si budu moct dovolit koupit ten chytrý záchod, co se naučí všechny vaše zvyky, pořídím si ten nejdražší model.



Jsou lidi, kterým dělá starost, aby se nám technika nevymkla z rukou a aby se vlády nezmocnili ROBOTI.

No, jestli se to někdy stane, tak budu koukat, abych byl na JEJICH straně.

Dokonce se na vládu robotů připravuju už teď.

Třeba doma podlézám různým přístrojům.

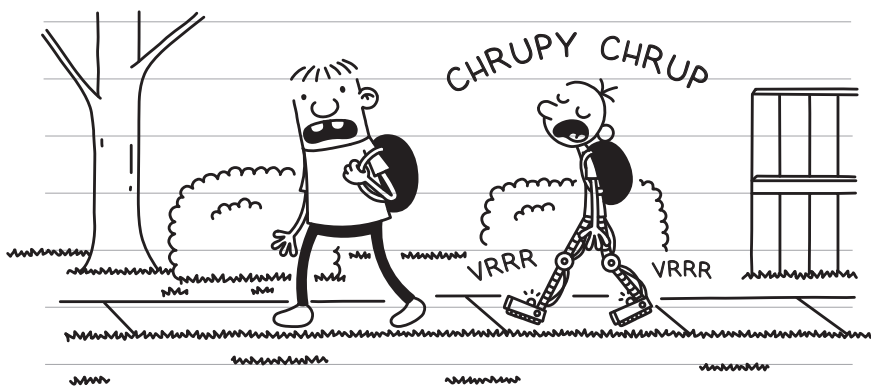


Takže až se v budoucnosti strhne velká válka mezi lidmi a roboty, budu se plácát po rameni, jak jsem byl proziraň.



Můj brácha Rodrick tvrdí, že v budoucnosti budou mít lidi robotické části těla, takže všichni budeme kyborgové.

Tohle bych tedy rád viděl co nejdřív. Pořídil bych si robotické nohy a ráno bych mohl o půl hodiny déle spát.



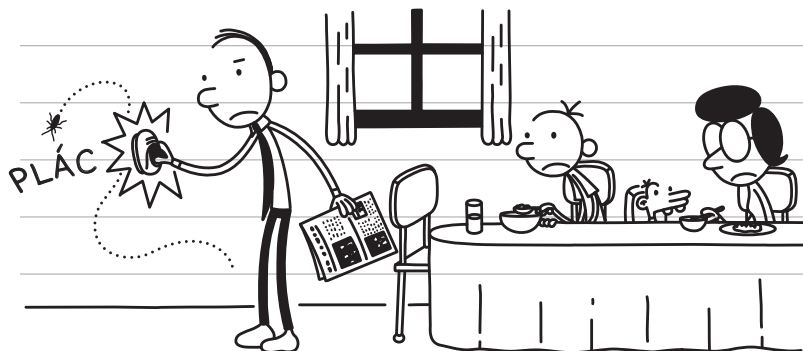
No, prostě asi nemůžeme vědět, co se v budoucnosti stane. A z takových starostí by se člověk taky mohl klidně ZBLÁZNIT.

Dokonce i když rozlouskneme všechny problémy, co máme teď, objeví se nějaké NOVÉ a budeme ZASE muset něco řešit.

Četl jsem, že něco takového se stalo
DINOSAURŮM. Pár set milionů let si v pohodě
žili, pak přiletěl asteroid a měli po ptákách.

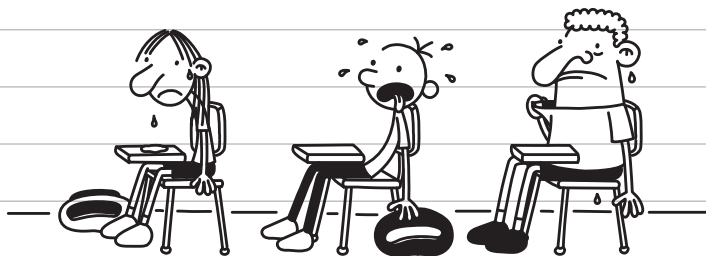


Nejšílenější na tom ale je, že švábi existovali už
tenkrát, a zrovna ONI to nějak přežili. A nejspíš tu
budou ještě dlouho po tom, co zmizíme i my. Já
osobně si tedy myslím, že švábi jsou hnusní. Ale
NĚCO asi vyhmátli správně.

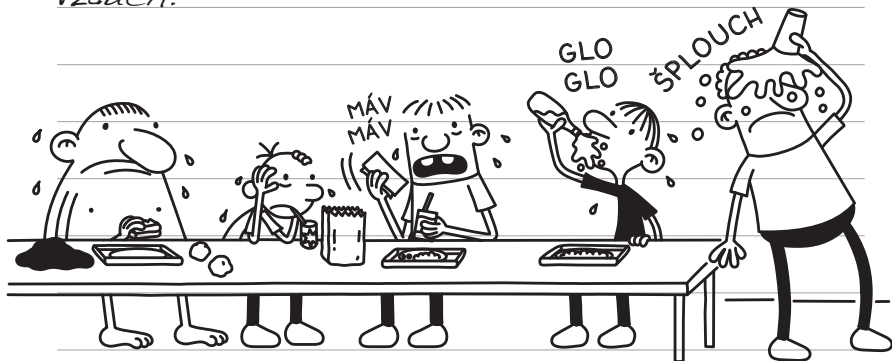


No, a když už tak mluvíme o tom PŘEŽÍVÁNÍ,
teď momentálně mám dost co dělat s tím, abych
přežil školu. Těch posledních pár dní nebylo zrovna
skvělých.

Venku je teplo, jenže termostat ve škole si pořád
ještě myslí, že je ZIMA. Topení jede naplno,
a ve třídě se tím pádem dost těžko soustředí.



A ještě horší je to v jídelně, protože tam ani
nejsou okna, takže se dovnitř nedá pustit čerstvý
vzduch.



To vedro mi úplně usmažilo mozek, takže jsem už několikrát prošvihl domácí úkol. A dneska jsem zapomněl na jeden hodně VELKÝ, a to projekt do Barevného světa.

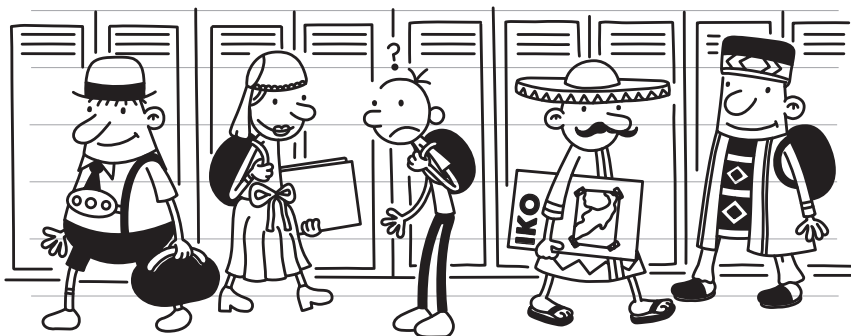
Je to taková každoroční akce o různých státech a v listopadu si každý musel zvolit jednu zemi, kterou chce představit ostatním. Já jsem si vybral Itálii, protože miluju pizzu.

Jenže se ukázalo, že Itálie je hodně populární, takže učitelka na společenské vědy musela losovat, kdo ji dostane. A vytáhla Dennise Tractona, což není fér, protože on nesnáší laktózu a nesmí ani jíst sýr.

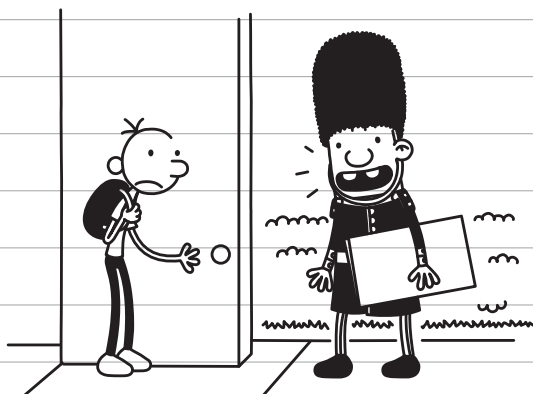


A mně přidělila Maltu - ani jsem nevěděl, že to je taky země.

No ale to bylo v listopadu a já jsem si na celý ten projekt pak už nevzpomněl až do včerejška. A to ještě jenom proto, že když jsem přišel do školy, všichni byli hrozně divně oblečení.

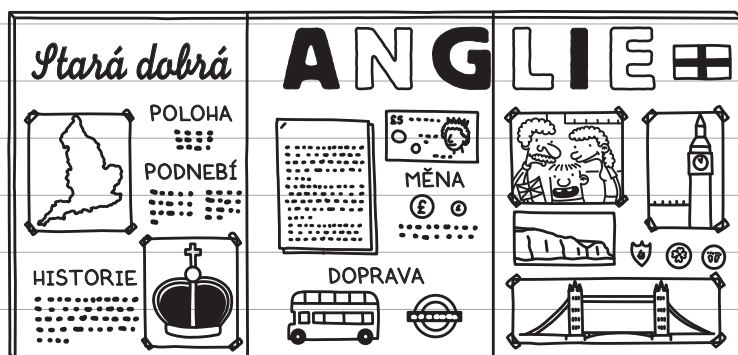


Tedy ono mi to asi mohlo dojít hned ráno, když se pro mě stavil můj kámoš Rowley. Jenomže on nosí takové divné věci pořád, tak jsem si toho skoro nevšiml.



Ve třídě jsem mrknul na Rowleyho projekt, abych zjistil, jak moc pracné to je, a v té chvíli jsem zpanikařil.

Ten jeho projekt zřejmě musel zabrat strašnou SPOUSTU času a bylo celkem jasné, že mu s tím pomáhali rodiče. Navíc Rowley samozřejmě BYL v zemi, kterou měl přidělenou, takže to pro něj bylo všechno SNAŽŠÍ.



Zeptal jsem se Rowleyho, jestli by nebyl kámoš a tu zemi si se mnou nevyměnil, jenže on je kapku sobec, a tak o tom nechtěl ani slyšet. To znamenalo, že to budu muset nějak vyřešit sám. Na úplně celý projekt jsem měl pár hodin, a ani jsem nevěděl, kde takhle pozdě seženu trojdílný karton, abych to měl na co lepit.

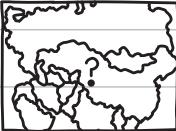




Jenže pak jsem si vzpomněl, že ho mám ve skřínce.
Začal jsem s úkolem hned ten den, kdy jsme ho
dostali, abych měl pro jednu trochu náskok. Ale
když jsem ho vytáhl, abych zjistil, jak daleko jsem
se dostal, byl jsem dost zklamáný.



Tenthle projekt představoval polovinu známky
ze společenských věd, takže to byl dost velký
průšvih. Myslel jsem si, že mi třeba pomůžou
SPOLUŽÁCI, jenomže si asi budu muset najít
nějaké CHYTŘEJŠÍ kamarády.



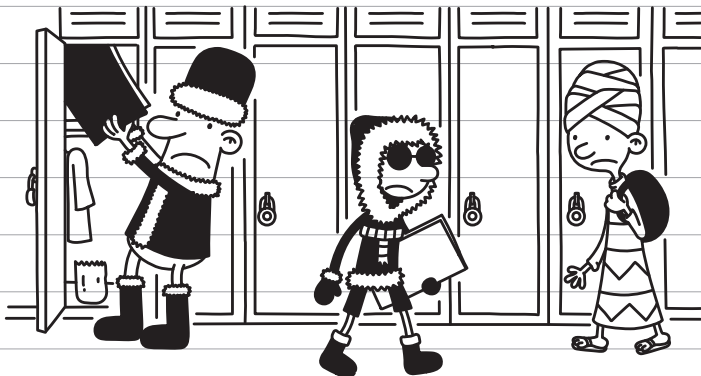
O přestávce jsem zůstal ve třídě a pracoval na projektu. Dojít dolů do knihovny a něco si zjistit jsem už neměl čas, tak jsem si musel prostě tipnout. To jediné, čím jsem si byl jistý, bylo to, že Malta je někde poblíž Ruska, ale všechno OSTATNÍ bylo dost na vodě.

<p>POLOHA</p>  <p>NĚKDE POBLÍŽ RUSKA</p>	<p>MYSTICKÁ MALTA</p>  <p>PODNEBÍ</p> 	<p>ZAJÍMAVÁ FAKTA</p> <ul style="list-style-type: none"> <input checked="" type="checkbox"/> MALTA SE JMENUJE ÚPLNĚ STEJNĚ JAKO MALTA NA STAVBĚ. <input checked="" type="checkbox"/> NA MALTĚ SE NENARODIL ANI JEDEN PREZIDENT SPOJENÝCH STÁTŮ.
<p>DOPRAVA</p> 	<p>MĚNA</p> 	

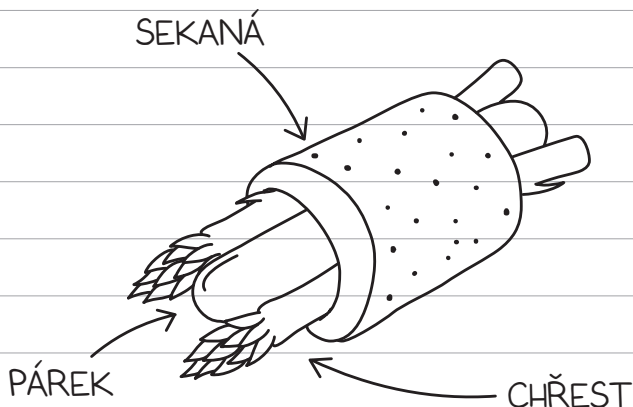
Když jsem dodělal ten panel, pustil jsem se do OSTATNÍCH věcí.

Na Barevný svět jsme měli přijít v „tradičním oděvu“ své země, tak jsem se cestou na oběd stavil ve Školních Ztrátách a nálezích před ředitelnu.

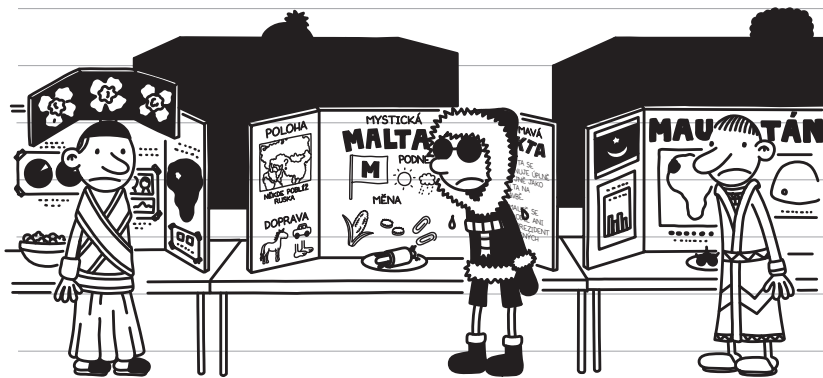
Naštěstí v té bedně bylo pár použitelných věcí
a povedlo se mi dát dohromady celkem přesvědčivý
kostým.



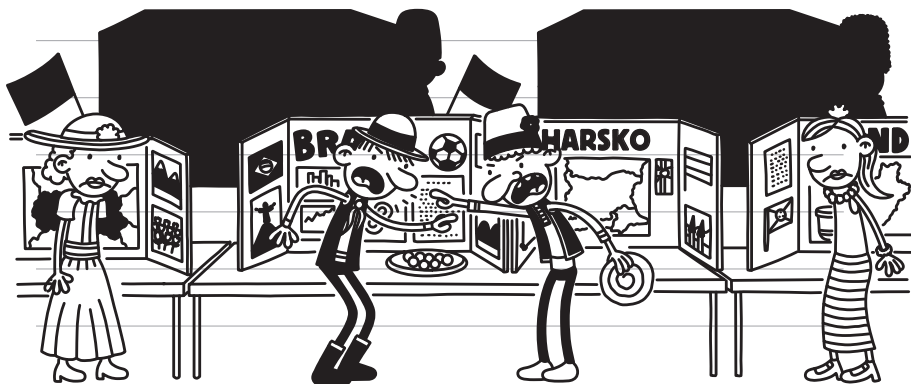
Taky si každý měl přinést tradiční JÍDLO. Při obědě
jsem koupil tolik věcí, kolik jsem si mohl dovolit,
a vymyslel jsem takovou kombinaci, aby to vypadalo,
že je z ciziny.



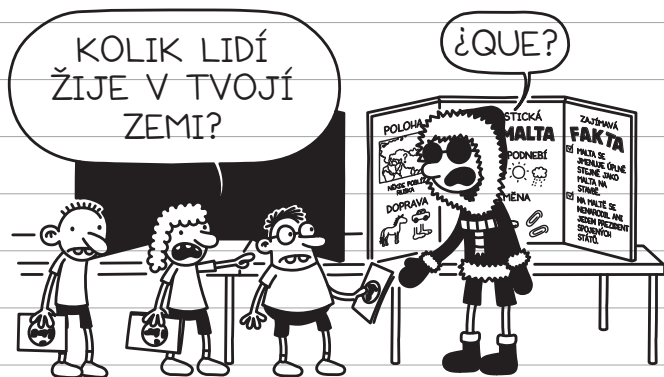
Barevný svět se konal během poslední hodiny, a když jsem si v tělocvičně chystal svůj projekt, měl jsem z něj docela dobrý pocit. Jen mě mrzelo, že mi nepřidělili zemi, kde se nosí lehčí oblečení, protože topení pořád jelo naplno.



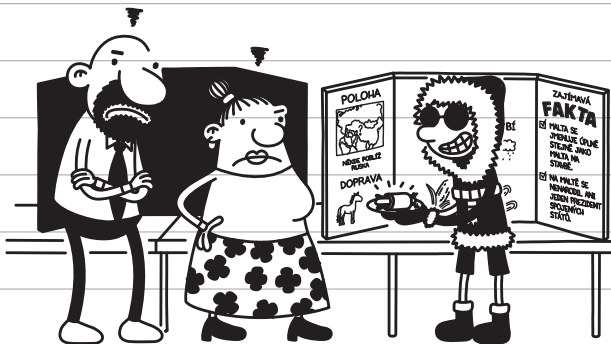
Taky OSTATNÍ měli toho vedra plné zuby a kdekomu tekly nervy. V jednu chvíli se Brazílie a Bulharsko pohádaly o místo na stole a musela je od sebe odtrhnout učitelka.



Pak učitelé přivedli děti z prvního stupně, aby se podívaly na naše projekty a vyptávaly se nás. Těch jsem se ovšem zbaril snadno, protože jsem předstíral, že mluvím jen maltsky.



Pak začali chodit RODIČE. Naši naštěstí nemohli, táta byl v práci a máma na přednášce ve škole. Jenomže jeden kluk z mého ročníku má rodiče, kteří POCHÁZEJÍ z Malty, což pro mě byla fakt SMŮLA.



Myslel jsem, že mě nahlásí učitelce, a už už jsem se chystal vyklidit pole. Ale pak se stalo něco, co mě zachránilo.

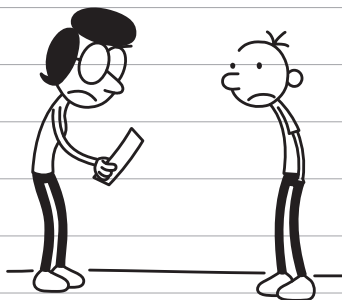
Ta rvačka mezi Brazílií a Bulharskem vypukla znovu a rozšířila se i na země od C a od D. Netrvalo dlouho a válčila celá TĚLOCVIČNA.



Naštěstí zazvonilo a vyučování skončilo dřív, než někdo stačil přijít k vážnějšímu úrazu. Ale po celé téhle události velkou nadějí na světový mír nechovám.

Úterý

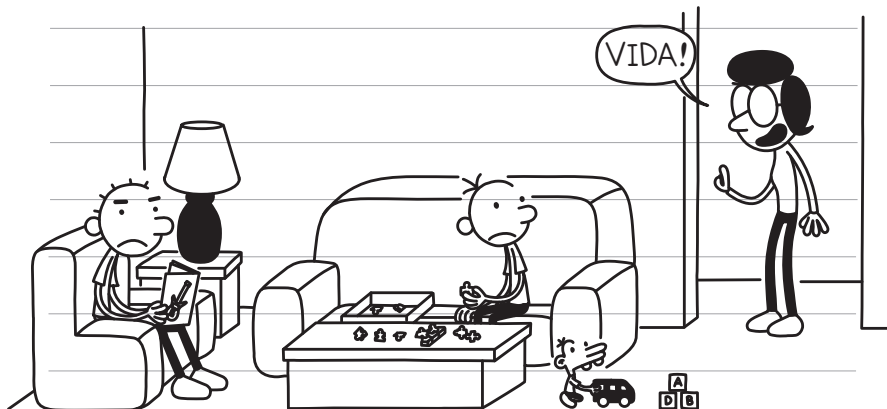
Tedy, MYSLEL jsem si, že jsem z toho venku, jenže jsem se pletl. Učitelka společenských věd napsala našim, že ten projekt na Barevný svět musím přinést ZNOVA.



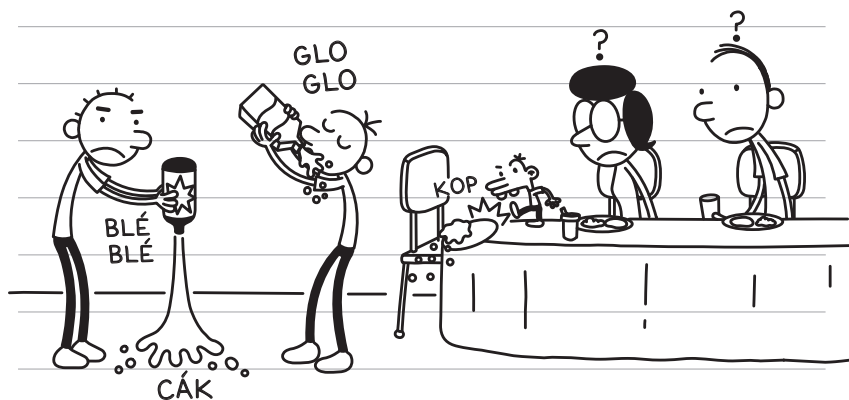
A máma řekla, že nesmím koukat na telku ani hrát na počítači, dokud s tím nebudu hotový. Tipuju, že bych mohl projekt dodělat asi tak v sobotu, jenže to mi stejně bude houby platné. Máma si totiž vymyslela „víkendy bez obrazovek“.

Je přesvědčená, že já a bráchové jsme závislí na elektronice a že to je ten důvod, proč zlobíme. A tak vymyslela nové pravidlo, že v sobotu a v neděli ji nesmíme používat vůbec a musíme se bavit nějak jinak.

Co je ale nejhorší: když máma o víkendu vidí, že se chováme slušně, bere to jako důkaz, že ty „víkendy bez obrazovek“ fungují.



Takže se v poslední době s Rodrickem snažíme v sobotu a v neděli co nejvíc VYVÁDĚT, aby si máma nemyslela, že ten její nápad zabírá. A MANNY se přidává taky, nejspíš proto, že se rád opičí po starších bratřech.



Máma tvrdí, že my děti spolu dneska vůbec neumíme komunikovat, protože neustále zíráme na nějaký displej. Tak začala se mnou a s Rodrickem pracovat na našich „sociálních dovednostech“.

Jedna věc, ke které se mě pořád snaží donutit, je, abych se jí koukal do očí, když s ní mluvím. CYNILKU to vydržím, ale po pár vteřinách je to prostě strašně divné.



Ted' si máma ještě vzpomněla, že mám s tátou trénovat podávání ruky. Což je trapas pro nás OBA.



Taky chce, abych si „rozšířil obzory“ a našel si v okolí víc kamarádů. Ale já se už kamarádím s Rowleym a víc toho fakt nejsem schopný zvládnout.



Ne že by u nás v okolí nebyla spousta kluků, ale já si fakt neumím představit, že bych se měl s někým z nich kamarádit. Už tak mám pocit, že v Rowleyho případě slevuju, a to ostatní je ještě horší.

Náš dům je v polovině Surrey Street a Rowleyho dům je až skoro nahore. Takže i návštěva u něj je děs, protože musím kolem FREGGLEYHO domu. A v devíti případech z deseti je před tím domem i Freggley sám.

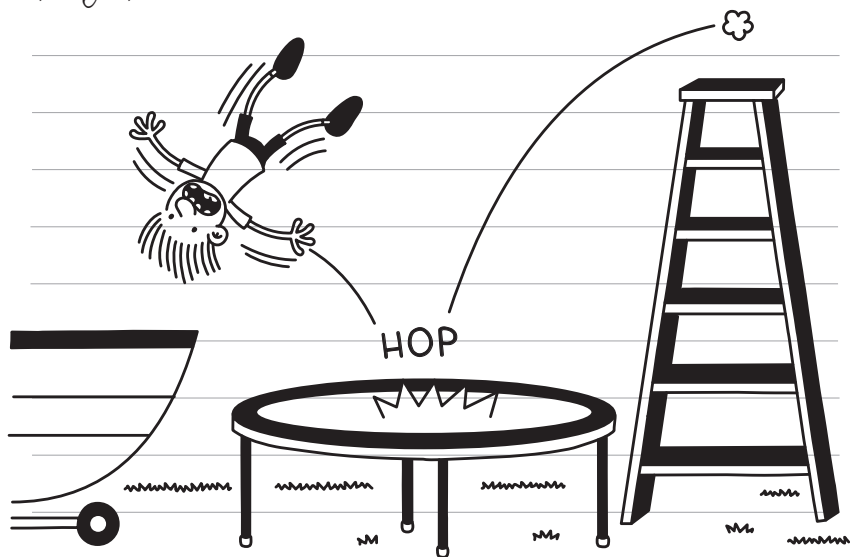


Naproti Freggleymu bydlí Jacob Hoff, ale ten venku naopak skoro nikdy není, protože ho rodiče nutí pořád cvičit na klarinet. A po obou stranách Jacobova domu bydlí Ernesto Gutierrez a Gabriel Johns, oba jsou v mém ročníku.

Ernesto a Gabriel jsou fajn kluci a všechno, jenže **OBĚMA** smrdí z pusy, takže se k sobě skvěle hodí.



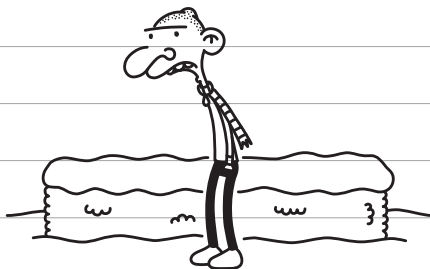
Ob jeden dům od nás bydlí David Marsh, který je šílenec do karate. Kamarádi se s Josephem O'Rourkem, který se neustále snaží přijít k nějakému úrazu.



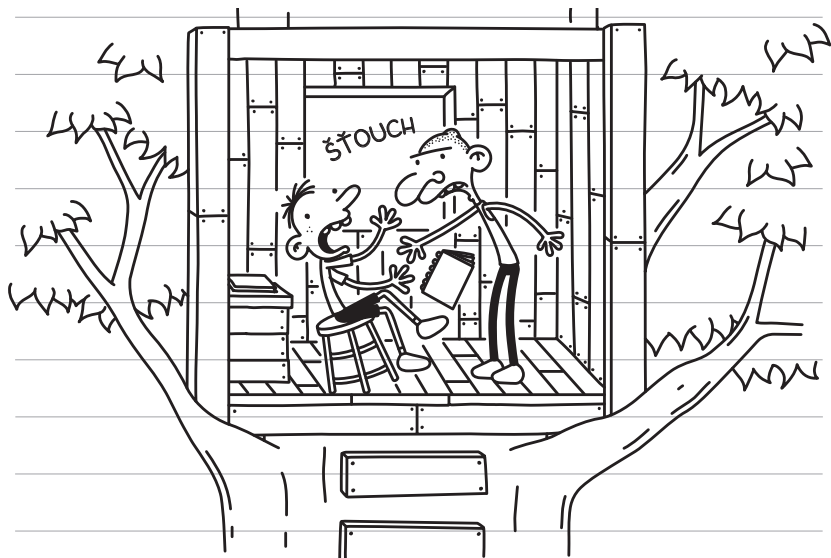
Vedle Josepha bydlí Mitchell Pickett, co si v zimě vydělá majlant, protože prodává hotové sněhové koule. A dejte na mě, ten kluk jednou bude MILIONÁŘ.



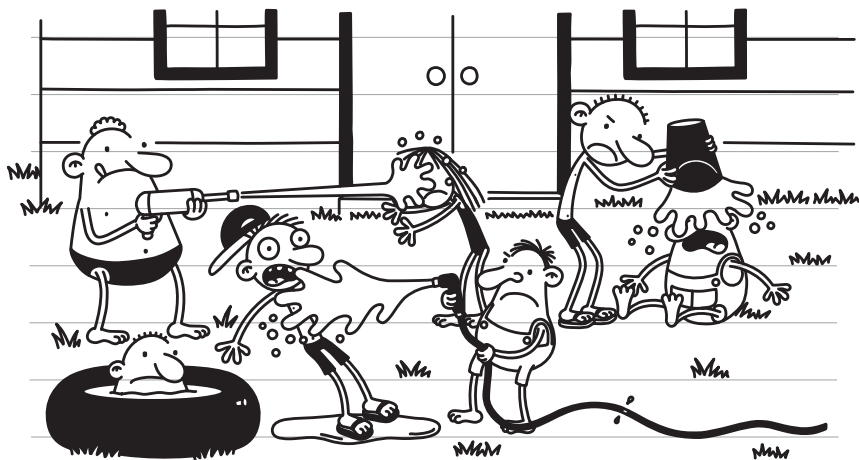
Mitchell bydlí vedle kluka, co je o rok mladší než já a všichni mu říkají Hrbol. Ale každý se mu dost vyhýbá, protože dva jeho starší bráchové už sedí v baze.



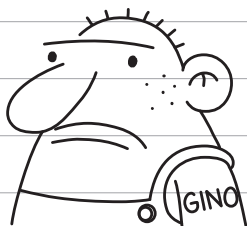
Pak je tady jistý Pervis Gentry, co má na zahradě domek na stromě a v létě řeší zločiny, co se tady kolem stanou. Jenže devět z deseti jich má na svědomí Hrbol.



Asi ve třech čtvrtinách cesty z kopce je dvojdomek a ty rodiny, co tam bydlí, se navzájem NENÁVIDÍ.



Děti z toho domu si odjakživa pletu, vím jenom, že jeden z nich se jmenuje Gino, protože to má vytetované na paži, a to je mu teprv asi sedm nebo tak nějak.



O pár domů dál bydlí se svoji babičkou kluk jménem Gibson.